

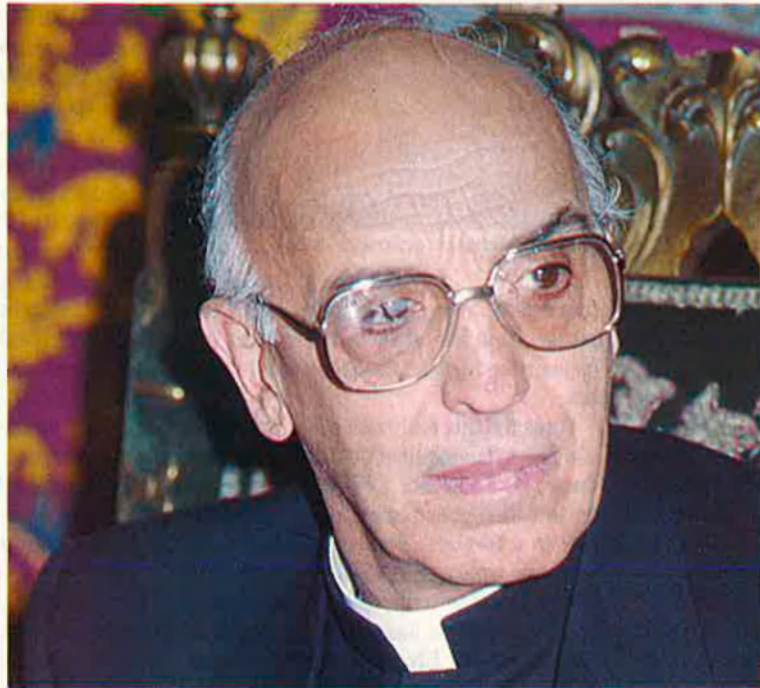
Al febrer, eleccions a la Conferència Episcopal Espanyola

A Madrid volen bisbes catalans

Ricard Maria Carles, arquebisbe de Barcelona, sona com a ferm candidat a la presidència de la Conferència Episcopal Espanyola. A Madrid estan entusiasmats amb ell, i a l'església catalana li preocupen les conseqüències.

En l'assumpte de la possible candidatura del bisbe Carles a la presidència de la Conferència Episcopal Espanyola, la primera constatació que es pot fer és que la iniciativa no ha sortit d'ell. El nom de l'arquebisbe de Barcelona ha estat proposat des de Madrid, i ell s'ha limitat a guardar un silenci prudent. Es difícil saber si en té ganes o no; al respecte, col·laboradors seus es limiten a afirmar que Carles "sempre ha estat a disposició de l'església allà on el cridin", una frase que a ell li agrada repetir sovint en públic.

¿Per què a Madrid han pensat en ell per substituir Suquía? Els motius són diversos. D'una banda, La Conferència Episcopal Es-

Suquía serà rellevat al febrer de president de la Conferència Episcopal Espanyola.

AFRIU

panyola surt d'una etapa marcada per la confrontació frontal amb el govern de Felipe González que a hores d'ara ningú dins l'església valora com a positiva. El relleu de Suquía ha de recaure, doncs, en un home de diàleg i de consens capaç de reprendre el fil negociador amb l'estat. Els bisbes espanyols aprecien la capacitat demostrada per Carles a l'hora de governar la complicadíssima diòcesi de Barcelona sense conflictes ni crítiques importants.

En segon lloc, l'arquebisbe de Barcelona pot representar una solució de consens entre els sectors més conservadors de la Conferència Episcopal i els bisbes progressistes —una minoria, per cert—. Ricard Maria Carles es compta entre els primers, però el seu tarannà obert fa que els segons el considerin, com va manifestar fa uns dies un d'ells, "un conserva-

dor del sector menys indesitjable".

Però el fet que la "solució Carles" sigui ben vista a Madrid no vol dir, ni de bon tros, que des de Catalunya la percepció sigui la mateixa. El rumor sobre la candidatura de Carles ha obert importants interrogants per a la diòcesi de Barcelona i el futur de l'església catalana en general.

En sectors del clergat nacionalista es considera que la candidatura pot obeir a una maniobra de fons contra la hipotètica Conferència Episcopal Catalana de què tant s'ha parlat. La creació d'aquesta conferència, independent de l'espanyola, és una idea que sedueix amplis sectors de l'església a Catalunya, però que molesta especialment la jerarquia eclesiàstica espanyola. Segons aquesta interpretació, amb la col·locació d'un bisbe català com a màxim responsable de l'església

espanyola es provaria de dissuadir els bisbes del Principat d'aventures en solitari. La maniobra tindria, però, un punt feble: la conformitat a una futura Conferència Episcopal catalana l'ha de donar, segons les normes, la Conferència Episcopal Espanyola; i si un català en fos el president, "li seria més difícil dir que no".

No tothom comparteix aquesta visió conspirativa. Salvador Cardús, sociòleg que s'ha dedicat a l'estudi del tema religiós i cristià de base, no creu que la candidatura de Carles respongui a una estratègia calculada, però afirma que "el fet que un català presidís la Conferència Episcopal faria més difícil encara la con-

secució d'una conferència episcopal independent". Cardús argumenta que, amb un president català, "les complicacions dels bisbes catalans amb la Conferència Episcopal Espanyola serien molt més grans. Fins ara l'argument a favor d'una conferència catalana ha estat la diferent sensibilitat de l'església de Catalunya. Aquest argument seria més difícil de sostenir si un català fos el responsable màxim de l'església espanyola".

Però el principal argument dels contraris a la candidatura de Carles no és el nacionalista sinó el funcional. I aquí sí que coincideix pràcticament tothom. En primer lloc apareix el problema de la difícil compatibilització de dos càrrecs de tanta importància com l'arquebisbat de Barcelona i la presidència de l'església espanyola. Substituir Suquía implica haver de viatjar a Madrid regularment i assu-

Ricard Maria Carles pot ser el pròxim president de l'església espanyola.

ARXIU

"El tema d'avui"

mir una sèrie de funcions de relacions polítiques que requereixen una presència física continuada a la capital de l'estat. Aquesta sobrecàrrega evident és considerada "inassumible" per molts dels consultats, la majoria amb càrrecs d'importància dins de l'arquebisbat, que pensen que l'elecció de Carles com a president de la Conferència Episcopal el proper mes de febrer representaria "un notable inconvenient" per a la diòcesi de Barcelona. Un col·laborador de l'arquebisbe ha afirmat a EL TEMPS que el mateix Ricard Maria Carles "és conscient de la impossibilitat de compatibilitzar els dos càrrecs".

Aquestes fonts destaquen també que en una diòcesi com la de Barcelona, de més de quatre milions d'habitants, el temps que ha estat Carles en el càrrec —un any i mig escàs— és absolutament insuficient, i que l'arquebisbe necessita encara cinc o sis anys més per fer-se amb el govern, i més tenint en compte que no és un home de decisions ràpides.

Actualment l'arquebisbe compta amb dos bisbes auxiliars, Carles Soler Perdigó i Joan Carrera, i encara ha de nomenar-ne dos més per reorganitzar definitivament la diòcesi; té per davant l'aplicació del Pla Pastoral presentat recentment (una mena de programa de govern per als pròxims anys); ha de participar com li pertoca al Concili Provincial, que ja ha començat la seva fase preparatòria i que culminarà entre l'any 95 i 96; i, en general, encara ha de dedicar-se a fons a conèixer la seva diòcesi. En medis eclesiològics hi ha la sensació generalitzada que si, a més, Carles ha d'atendre els assumptes de Madrid, el govern de la diòcesi barcelonina quedarà blocat i desatès.

Potser finalment a Madrid (o al Vaticà) es decideixen per un altre —es parla de monsenyor Elías Yanes (Saragossa)— i tot quedarà en no res. Però potser no, i Ricard Maria Carles arribarà al cim de l'església espanyola. En pot dependre el futur de l'església catalana.

Eduard Voltas

El dia 26 de novembre van comparèixer en conferència de premsa Ramon Torrella i Ricard Maria Carles, arquebisbes de Tarragona i Barcelona respectivament. Volien informar sobre la convocatòria dels treballs de preparació

però no van poder evitar que apareguessin altres temes d'actualitat. La tafaneria dels periodistes, no obstant, va ser salvada amb destacable habilitat per les respostes de l'arquebisbe Torrella.

En primer lloc va ser interrogat sobre si dins dels temes del Concili podia entrar el de l'ordenació sacerdotal de les dones. Resposta: "Pot entrar i pot sortir". Riallada general. "Si us plau, facin preguntes només sobre el tema d'avui".

La següent pregunta *fora de lloc* fou sobre el nou catecisme. Resposta: "El Concili no anirà contra cap veritat de l'Església catòlica, i, a més, aquest no és el tema d'avui".

Finalment, una periodista d'una emissora de Madrid va demanar a Torrella unes declaracions en castellà. L'arquebisbe acceptà encantat, i aquest va ser el missatge per a l'audiència espanyola: "Aquest Concili no ens l'hem tret de la màniga". La frase anava dedicada als que veuen el Concili com un invent dels bisbes catalans davant la impossibilitat d'una Conferència Episcopal catalana.

Immediatament després de la conferència de premsa, EL TEMPS va demanar a l'arquebisbe Carles unes declaracions sobre la seva candidatura a la Conferència Episcopal Espanyola. Carles murmurà: "aquest no és el tema d'avui", i desaparegué per una porta lateral.

E. V.

Ramon Torrella, arquebisbe de Tarragona.

ARXIU

del Concili Provincial Català. Però els periodistes que omplien la sala no eren allà només pel Concili. Els bisbes, que ho sabien, van demanar que les preguntes fossin només "sobre el tema d'avui",